

דלים להתעלם מן העובדה, שהקולנוע הוא ראי העולם. הם משלים את עצמם שצם יצירות-רקק אספר ללכת ישר לתחרות הרישמית בקאן, ולא כדאי להתאמץ למען מיסגרות צנועות יותר עם סרטים רציניים. בשאיפות של כיבוש כל העולם כולו נגיע רק לאשליות, ולא לשום ייצוג הולם בזרה האמנותית הבינלאומית. תישאר לנו רק הפילהרמונית — ואין זו בדיוק השפה הבינלאומית הפופולארית ביותר על פני כדור הארץ.

אינטלקטואלים

שוביניסטים

רוש שר" (החצי השני של פרס מבקרי הקולנוע בפורום) — סידרה בת שש שעות, שנועדה במקורה לטלוויזיה, שנועדה כבגמניה המיזרחית עליידי בימאי יהודי שנפטר לפני קצת יותר מ-שנה ושלא הצליח להשלימה. הסרט מתאר את ההיסטוריה של גרמניה, מאז לידת הרייך השלישי ועד אחרי נפילתו, בעזרת שיריו של ארנסט בוש — הזמר שכונה "קארוזו של הבאריקדות". והנחשב לזמר המחאה הגדול ביותר של גרמניה.

תקרית חצי המסר — וכי מי יכול היה לשער שסרט זה, שנועשה בסוריה עליידי זמיר זירקה (יליד 1945) ואושר עליידי הצנזורה, יביא תיאור מלא חיים, חן ו-הומור של פקידים פשוטים כימים שלפני מלחמת 67? זירקה בונה פסיפס מחיי היומיום, כשרוב הסצנות מתרחשות בתוך משרד ממשלתי, הנראה בדיוק כמו משרד ממשלתי ישראלי. בין כוסות התה והסנדוויצ'ים מברברים ומפספסים על ה-

הכנינה האנגלית

אחד ההישגים האמנר תיים הגדולים והמוש- למים ביותר הופץ עליידי מכוון הקולנוע הבריטי, בשיתוף עם ערוץ 4 בטלוויזיה הבריטית, בבימוי פיטר גרינווי. זהו סיפור

מן המאה ה-17 על אצילה מתוסכלת, המזמינה מאייר שיעתיק ויצייד בתוך 12 יום את אחוזת בעלה. בנוסף לכסף, היא מציעה לו גם את חסדיה. הסרט חווהו של הצייר הוא סאטירה מעולה על חמון ומעמדות, עונשיו של האמן וסבלו של האיש הפשוט.

כאדמתו המורדת משליט את רצונו על כל בני מישפתו, ומעדיף לקנות לבנו חוזה נפרדת — ובלבד שזה לא יהיה, חלילה, שותף לאדמתו. הגער מכריו על עצמאות ועושה בשדות המישתן של אביו כבתוך שלו, ואז מנחית עליו האב את מקלו ושובר את מיפרקתו. דליקטסים קולנועיים לליקוק האצבעות? במסוה של סיפור אהבים וחילופי זוגות מצליפה פאולין על החוף של אריק רהמר בצרפתים האנוכיים, בעלי המוסר הסוב-ייקטיבי, אלן רובינרייה מטפל בחלומות, ביכרונות ובמצאות, בהשראת ציורי

מצב הפוליטי, מרכלים על הפקיד שלא בא היום לעבודה, ושולחים את המתלונני גים המיסכנים לבוא בעוד שישה ימים, כי בדיוק ברגע זה נסתיימה קבלת הקהל. בין הפקידים גם אחד הרוצה להתחתן ואין לו כל חשק לצאת להילחם בישראל. אך כשהוא מתאהב בסטודנטית, הוא ממחר להתאקלם — מילולית לפחות — בחוג האינטלקטואלים השוביניסטי שלה. לעומת זאת, הוא לא מצליח להתאים את עצמו למוסר המפוקפק שלה — איך יוכל לשאת לאשה בחורה שאינה בתולה? ובינתיים מילחמה, וקול'דמשק מודיע

ניצחון תורכי דב הכסף, פרס מיוחד של חבר השופטים לסרט המקורי ביותר, הוענק לעונה בהאקארי של ארדן קירא, המתאר חיי כפר נידח בתורכיה, שקיבל גם את חצי הפרס הראשון של מבקרי הקולנוע.

הברווזון שהפך לברבור

לימשק נשי על הופעתה בסרט אהבה לפי הזמנה, על נערה שהפכה ממכוערת לפיה.

מאגריט; אלן טאנר, השווייצר השקט, מגיש גירסה חדשה על הבדידות ומאוויו של אדם לעוף, שעה שהמציאות המבשרת סכנה משתקת אותו כליל (הסרט נקרא עיר לבנה) תורכיה מכיחה שוב בסרט העונה של האקארי, שיש מקומות נדחים בארצה, שהאנשים אינם נחשבים במ אנשים, כי אם כיצורים החייבים להילחם ככוחות עצמם ובכוח המול כדי להישאר בחיים — כי מי ישלח רופא למקום שאליו הרופא אינו מוכן ללכת? לא מדברים הרבה, גם משום שאי אפשר, גיבור הסרט הוא מורה שהסתבך פוליטית, ונגזר עליו להקדיש עונה מחייו לגלות של הוראה בכפר פרימיטיבי כי הרים. אבל המבטים, הצבעים, הנופים והשתיקות מדברים בקולנוע בשפה עז-מאית.

על נצחונות מופלאים, שהמציאות מפריחה אותם בתוך שישה ימים. הסרט, המתחיל בהאונה לקול'דמשק, מסתיים בתחזית מזג האוויר באילת, המשודרת בקול'ישראל, ומי שחושב ששוכני הארצות שאין בגבולן מילחמות משוחררים מדאגה וחסרי בעיות — הפתעה: הבימאי הדני מורטן (ג'והני לארטן) ארנפרד מספר על בעיותיו של איכר, המנסה להתמודד ללא הצלחה עם התיעוש. בתוך כך הוא גורם שיברוך לב לשכנו המסור, מסתכסך עם אשתו ומי נתן את עולמם של ילדיו. ארץ השפע, שבה חיים האנשים בשלוה מלאכותית, מתבררת לפעמים כאשלייה. יש עדיין אני-שים שמילחמות קטנות של עובדי-אדמה נראים בעיניהם כמילחמות חיים ומות. לגעילת הפסטיבל באה קוסרודוקציה בלגית-הולנדית, שגם היא מביטה בעור לבם בעיניים חקלאיות: איכר קשוח

מישפחת שלנדרף הבימאית מארגרטה פון טרוטה ובעוד הבימאי פולקר שלנדרף, ליוו ביחד ולחוד כל אחד את סרטו: היא — טירוף של נשים והוא מילחמה ושלום, שעשה עם עוד שלושה בימאים, המזוהי את גרמניה ממילחמה אסומית העתידה לפרוץ על אדמתה.